

Interviu cu avocat Monica Livescu: "PROBLEMA PRINCIPALĂ A ROMÂNIEI NU SUNT LEGILE, CI APLICAREA ACESTORA".

Deja în numărul trecut al CURIERULUI ROMÂNESC doamna avocat Monica Livescu a prezentat "Problemele urgente ale aplicării legii 10/2001 - procedurile de restituire". Acea prezentare a fost primită cu deosebit interes de cititorii noștri.

M-am adresat din nou doamnei avocat Monica Livescu, rugând-o să prezinte și alte teme legate de legislația din România care sunt de interes pentru românii aflați în afara granițelor.

În numărul acesta doamna Livescu prezintă noua lege a chirieșilor. Dar mai întâi doresc să v-o prezint.

Silvia Constantinescu: Cine sunteți doamnă Monica Livescu ?

Doamna avocat
Monica Livescu.
Foto: © M I Livescu

Monica Livescu: Sunt avocat, soție și mamă a două fete: Iulia, de 6 ani și Bogdana, aproape 9 ani.

Pot spune că sunt un om împlinit atât din punct de vedere profesional cât și din punct de vedere familial. Copiii sunt însă pentru mine cea mai mare realizare și mi-aș dori să am timpul necesar pentru a mă ocupa mai mult de ei.

S.C.: Prezențați, vă rog, pe scurt activitatea dvs. profesională.

M.L.: Sunt avocat al Baroului Vâlcea din 1989, data absolvirii Facultății de Drept din cadrul Universității București. Am absolvit facultatea cu o medie mare, 9,54 care mi-a permis să optez pentru avocatură, în condițiile în care, la acea dată, posturile în justiție și avocatură erau limitate ca număr, orașele mari fiind excluse de la repartitie. Deși sunt bucureșteancă, am ales Râmnicu Vâlcea, în dorința de a fi alături de soțul meu, absolut și el al Facultății de Drept cu un an înaintea mea. Am rămas în acest oraș, cucerită de frumusețile naturale ce-l înconjoară și de un anumit echilibru pe care îl dă familiei.

Aici avem însă doar baza, activitatea firmei mele de avocatură cuprinzând și instanțele din Pitești și București. Întrucât unii clienți ai firmei mele provin dintre românii aflați dincolo de granițele României, ne-am deplasat și în alte părți din țară, acolo unde apar problemele ce trebuie rezolvate.

Sunt consilier al Baroului Vâlcea din 1999, aleasă prin dorința celor peste 200 de avocați ce compun Baroul Vâlcea să le reprezint interesele în organul de conducere al acestuia. Această alegere a reprezentat pentru mine un lucru deosebit. Votul de încredere ce mi-a fost acordat atât de avocații tineri, cât și al celor care aveau chiar zeci de ani de activitate în avocatură, a fost o onoare, dar și o responsabilitate asumată de mine cu toate forțele.

Pentru o femeie, angajarea cu răspundere în activitatea unei firme de avocatură și în cea pe care o presupune activitatea de consilier în folosul comunității care m-a ales înseamnă însă un efort deosebit.

Programul meu normal de lucru este de 10- 12 ore pe zi, și chiar mai mult. Însă cum tenacitatea m-a caracterizat întotdeauna, mă străduiesc să mulțumesc atât pe clienți cât și pe cei de acasă.

S.C.: Care considerați că sunt problemele cele mai importante pe care le ridică atmosfera generală juridică din România românii care se află în afara granițelor?

M.L.: Dacă vă referiți la situația generată de apariția legilor importante privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și pădurilor, restituirea proprietăților imobiliare (case, întreprinderi) confiscate abuziv în perioada anilor 1947-1989, atunci se poate vorbi într-adevăr de o amplificare a numărului de litigii judecătorești, care a antrenat un număr mare de cetățeni, unii aflați și în afara granițelor. Este un adevărat fenomen produs după 1991.

Aproape în fiecare familie a apărut o problemă judiciară ce a necesitat un proces. Aproape în toate cazurile a fost nevoie de apelul la instanța judecătorească. Fiecare cetățean sau părintii lui au avut o proprietate funciară anterior cooperativizării sau trecută în proprietatea statului în anii comunismului. Românii din străinătate au avut, majoritatea, o casă confiscată la plecarea din țară. Sentimentul proprietății a renăscut în ființa fiecărui român, dovedindu-se că propaganda comunistă nu l-a putut anihila.

Fiecare a dorit să-și recapete ce i-a aparținut, nu numai dintr-o pornire pur omenească de a-și apropria cât mai multe averi, cât și din considerente sentimentale legate de amintirile casei sau pământului în care s-a născut, a copilărit, a trăit. Nici motivația de restabilire a dreptății nu este de neglijat în analiza acestui demers general al oamenilor de a-și recupera proprietățile. Toate acestea i-au determinat pe mulți români să nu abandoneze lupta pe care a presupus-o de cele mai multe ori acest demers. Am spus lupta. Căci, din păcate, foștii proprietari au de luptat cu unele scăpări ale legilor, cu abuzurile și corupția persoanelor abilitate să aplice legile privind restituirea proprietăților, dar și cu încercările celor care au intrat sub diverse forme în posesia bunurilor foștilor proprietari, de a menține această stăpânire abuzivă.

Pentru românii din străinătate mai apare și o altă problemă: greutatea găsirii unei persoane de încredere care să le reprezinte interesele în rezolvarea problemelor proprietății, greutatea verificării celor ce se ocupă de soluționarea acestor probleme și de a ține un contact rapid cu aceștia.

Nu de multe ori am constatat ca avocat că este necesară o conlucrare a proprietarului cu avocatul în găsirea dovezilor necesare pentru întocmirea dosarelor de recuperare a proprietății. Și această conlucrare este greu de ținut la distanță. Eu am găsit soluția prin internet, dar acesta nu poate acoperi toate situațiile. Munca avocatului în prezent a devenit mai complicată, fiind nevoie să facem investigații de adevărați detectivi în găsirea dovezilor necesare, mai ales pentru persoanele care au plecat de foarte mulți ani din țară.

Problemele românii din străinătate sunt legate nu numai de recuperarea proprietăților pierdute în anii comunismului. Am constatat aceasta atunci când, fiind plecată în vacanță la rudele noastre din Canada și USA, am purtat multe discuții cu membrii comunității românești de acolo.

De fapt, am fost copleșită de multitudinea întrebărilor acestora pe diverse probleme avute în țară: succesiuni ale părinților, pensii (care pot fi obținute din țară în anumite condiții), administrarea proprietăților ce le aveau în țară, pensii de întreținere pentru copiii din țară sau posibilitatea aducerii lor în străinătate, pornirea chiar a unei afaceri legate de România.

Cred că cititorii revistei dvs. știu mult mai mult despre problemele pe care le-au avut în țară, despre dificultățile avute în soluționarea lor, mai ales datorită depărtării și costurilor pe care le-ar implica deplasarea ori de câte ori ele apar.

S.C.: Un număr mare de români aflați în afara granițelor se plâng de relația avocat-client din România sub diverse aspecte, ca de exemplu al contractului, care adesea nu este întocmit după regulile internaționale și care nu este respectat de avocat, a reșezării mereu crescândă a onorariului pe parcursul procesului, a unei lipse de promptitudine în prezentarea actelor de la tribunalul cliențului, etc. Cum vedeți dvs. aceasta?

M.L.: Alegerea unui avocat este o problema uneori dificilă și pentru un român din țară. Nu s-a statornic încă pentru toți cei ce practică această profesie (ca în multe alte domenii aflate în restructurare, adaptare la noul sistem socio-economic) o adevărată ierarhie a valorilor, o asumare a responsabilităților - din conștiință, dar condiționată și de un sistem de garanții pentru cetățean bine pus la punct. Un român din țară se informează bine printr-o cunoștință, rude, care au mai avut probleme juridice, ce avocat să-și aleagă. Astfel de relații este greu să fie obținute de cei care locuiesc în afara granițelor. Aceasta nu înseamnă că nu pot să-și ia mai multe măsuri de precauție. Contactați persoane din țară, de preferat rude care să vă ofere informații suplimentare despre avocatul ales, care să țină un contact cu acesta, să vă țină la curent cu mersul procesului. Evitați firme de intermediere care nu se prezintă cu toate datele de identificare necesare. Internetul a creat o nouă posibilitate de contact cu avocați din țară. Deși în România există foarte puține firme de avocatură care să aibe site-uri sau să ofere servicii de consultanță on-line, treptat și această formă de comunicare - obișnuită în străinătate - a început să prindă contur și în România.

Pot spune că, din acest punct de vedere, website-ul aflat la adresa www.law-counsel.com creat de soțul meu, Dan Livescu, a reprezentat o muncă de pionierat în materia site-urilor juridice adresate în special românii din diaspora. El este merit tocmai să ușureze rezolvarea problemelor acestora. Am fost încurajați în acest demers chiar de românii din afara granițelor, care ne-au apreciat inițiativa și utilitatea unui astfel de serviciu. Bineînțeles că seriozitatea celor care oferă astfel de servicii poate fi apreciată în mod direct de către beneficiarii acestor servicii prin analiza calității informațiilor gratuite date, dar și consultațiilor prealabile plății efective a serviciului.

Am cunoștință de multe aspecte negative din relația avocat-client pentru că, în calitate de consilier al Baroului, am ca sarcini și verificarea oricărei sesizări privind neregulile în activitatea unui avocat și chiar abaterile prevăzute de statutul profesiei noastre.

Important de știut de către cei care apelează la serviciile unui avocat din țară, mai ales când nu are suficiente date despre el, este să-și ia garanții că va avea servicii avocațiale oneste și de calitate. Aceste garanții pot fi următoarele:

✧ Să solicite încheierea unui contract scris cu avocatul. Încheierea lui este de altfel obligatorie potrivit regulilor noastre statutare, forma lui standard fiind reglementată prin statut; în contract să fie prevăzute toate datele de identificare ale firmei de avocatură care se obligă la asigurarea serviciului avocațial;

✧ Să solicite o detaliere - eventual anexă la contract - în care să fie evidențiate punctual serviciile la care se obligă avocatul să le presteze în numele și pentru client; să însereze în contract o obligație a avocatului în prezentarea sub formă de rapoarte, la un interval de timp, a stadiului procesului și chiar comunicarea copiilor după actele obținute, după acțiunile formulate sau după hotărârile pronunțate;